

Revitalizace sekuritizačních transakcí? Díl I.

Sekuritizované transakce čekají již od počátku příštího roku významné změny. Jaká je vlastně podstata sekuritizace a co přesně přinese nový regulační rámec?

Novou evropskou právní úpravu sekuritizovaných transakcí přináší nařízení EU č. 2017/2402 („Nařízení“), kterým se stanoví obecný rámec pro sekuritizaci a vytváří se zvláštní rámec pro jednoduchou, transparentní a standardizovanou sekuritizaci. Jeho účinnost je stanovena od 1. ledna 2019 s tím, že by se zásadně mělo vztahovat na sekuritizace, jejichž cenné papíry byly vydány od 1. ledna 2019.

Vznik Nařízení byl iniciován v rámci unie kapitálových trhů (*Capital Markets Union*) jako jedna ze změn, jejichž cílem je podpořit rozvoj kapitálového trhu v Evropské unii. Podle Evropské komise poklesl v roce 2014 v EU objem sekuritizací o 42 % v porovnání s průměrnou výší v období před

hospodářskou krizí (2001–2008). Sekuritizace úvěrů či jiných aktiv je podle Komise důležitým zdrojem financování pro malé a střední podniky vedle tradičních bankovních úvěrů. Ze závěrů Komise přitom vyplývá, že objem sekuritizovaných úvěrů pro malé a střední podniky poklesl ze 77 miliard eur v roce 2007 na 36 miliard eur v roce 2014. Např. v roce 2013 35 % malých a středních podniků v EU nedosáhlo na veškeré financování, o které žádaly u bank. Odhady Komise pak ukazují, že pokud by objem sekuritizace v EU dosáhl „předkrizové“ úrovně, uvolnilo by se tím pro další financování 100–150 miliard eur.¹

Nařízení si tak klade za cíl znovu nastartovat trh se sekuritizací, jehož pověst je po poslední

globální finanční krizi notně pošramocena. Tvůrci Nařízení se proto snaží poučit se z těchto chyb a nezodpovědného chování v době před finanční krizí a zohlednit je v nových regulačních požadavcích. Mělo by tak zejména dojít k určité standardizaci sekuritizační dokumentace, harmonizaci a posílení právního rámce, který se vypořádává s riziky složitých a neprůhledných sekuritizovaných transakcí a umožňuje investorům rozlišit mezi jednoduchými, standardizovanými a transparentními produkty na straně jedné a rizikovějšími, složitějšími, komplexnějšími a méně transparentními nástroji na straně druhé.

Nařízení nahrazuje současnou „roztříštěnou“ úpravu sekuritizace

obsaženou zejména v nařízení CRR² a v některých dalších evropských předpisech regulujících jednotlivé segmenty finančního trhu (směrnici CRD IV³, Solvency II⁴, AIFMD⁵ a UCITS) a jejich národních implementací. Sjednocují se tak dosud rozdílné právní režimy sekuritizace pro úvěrové instituce, investiční podniky (obchodníky s cennými papíry), pojišťovny i investiční společnosti a investiční fondy.

Dosud byly sekuritizace nejkomplexněji upraveny v rámci regulace úvěrových institucí (tj. bank a družstevních záložen), tj. v regulačním rámci nařízení CRR. K významným změnám oproti stávající regulaci CRR patří např. unifikace požadavku ponechání si určité části rizika (*risk retention*), podrobné požadavky na due diligence a reportingových standardů s tím, že významná část povinností je přenesena na institucionální investory. Dochází také k zavedení jednotných pravidel pro jednoduché, transparentní a standardizované sekuritizace (STS), které budou moci používat pro investory toto označení, a jednotných pravidel pro sekuritizace realizované emisí komerčních papírů zajištěných aktiv (ABCP sekuritizace).

Účelem tohoto dvoudílného příspěvku je stručně seznámit čtenáře s (i) podstatou sekuritizace a jejími hlavními typy, tj. tradiční (*true sale*) a syntetickou sekuritizací, a především (ii) s novým regulačním rámcem sekuritizovaných transakcí.

CO JE TO SEKURITIZACE?

Sekuritizace je zjednodušeně řečeno finanční technika, v rámci které dochází k transformaci zpravidla méně likvidních aktiv produkujících ovšem pravidelné a dopředu odhaditelné *cash flow* (např. pohledávek z hypotečních úvěrů, spotřebitelských úvěrů, SME úvěrů, úvěrů

z kreditních karet, z finančního či operativního leasingu, ale i pohledávek z nájmu, autorských honorářů, tantiém umělců apod.) na převoditelné cenné papíry.

Proces sekuritizace spočívá zejména v

- ♦ (i) shromáždění aktiv s podobnou charakteristikou jejich původcem, (často původním věřitelem sekuritizovaných pohledávek),
- ♦ (ii) jejich převodu na účelově zřízenou entitu (SPV – korporaci nebo trust),
- ♦ (iii) emisi převoditelných dluhových cenných papírů tímto SPV; výnosy i splacení těchto cenných papírů jsou generovány hotovostními toky aktiv v SPV (jednotlivé tranše těchto cenných papírů bývají rozdělené podle seniority),
- ♦ (iv) prodeji těchto cenných papírů investorům,
- ♦ (v) převodu výtěžku z emise dluhových cenných papírů SPV původci.

Prostřednictvím uvedených cenných papírů umožňuje původce investorům investovat do sekuritizovaných expozic. Tím původce přenáší riziko, ale i příjmy plynoucí z výkonosti podkladových aktiv, případně jeho část, právě na investory.

K HISTORII SEKURITIZACE

Přestože se může zdát, že je sekuritizace výlučně moderním, inovativním finančním produktem, její prvopočátky sahají hluboko do minulosti. Strukturované finanční nástroje, jejichž podkladovým aktivem byly např. nemovitosti, používali nizozemští obchodníci k financování svých podnikatelských aktivit již koncem 18. století. V roce 1793 tak např. Holland Land Company vydala dva strukturované dluhopisy za účelem financování koupě půdy o rozloze několika milionu akrů v západním New Yorku. V roce

1794 pak byly k financování nákupu a developmentu nemovitostí ve Washingtonu, D.C., použity dluhopisy kryté pohledávkami z hypotečních úvěrů.⁷

Ke skutečnému rozvoji sekuritizací však došlo až ve 2. polovině 20. století. V únoru 1970 vydala americká vládní agentura US Government National Mortgage Association (GNMA, Ginnie Mae) zřejmě první moderní hypoteční cenné papíry zajištěné pohledávkami z hypotečních úvěrů (*Mortgage-backed securities*).⁸

ÚČEL SEKURITIZACE

Hlavním účelem sekuritizace na straně původce bývá:

- ♦ transfer kreditního rizika spojeného s balíkem určitých aktiv z původního věřitele (nejčastěji původce, ale není to pravidlem) na investory;
- ♦ získávání nového kapitálu;
- ♦ restrukturalizace aktiv;
- ♦ finanční/účetní potřeby;
- ♦ dodržování kapitálových požadavků, pokud je původcem regulovaná finanční instituce (CRD IV/CRR, Solvency II atd.)
- ♦ a diverzifikace zdrojů financování, širší alokace a efektivnější řízení rizik.

Investorům sekuritizace umožňuje investovat do specifických aktiv, která nesou pravidelný výnos a do kterých by jinak mohli investovat jen s nesrovnatelně většími obtížemi;

- ♦ lépe diverzifikovat své portfolio;
- ♦ efektivněji alokovat svůj volný kapitál.

Sekuritizace tedy umožňuje věřiteli (typicky bance) uvolnit pro další úvěrování určitou část svého kapitálu, která by jinak byla vázána na krytí rizik úvěrů. Tím dochází k efektivnější alokaci volného kapitálu v ekonomice a využití jeho zdrojů.

1) Zdroj: Evropská rada, Rada Evropské unie: Sekuritizace: lepší možnosti financování hospodářství EU, veřejně dostupné na <http://www.consilium.europa.eu/cs/policies/capital-markets-union/securitisation/>

2) Nařízení EU č. 575/2013

3) Směrnice EU č. 2013/36/EU

4) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/138/ES

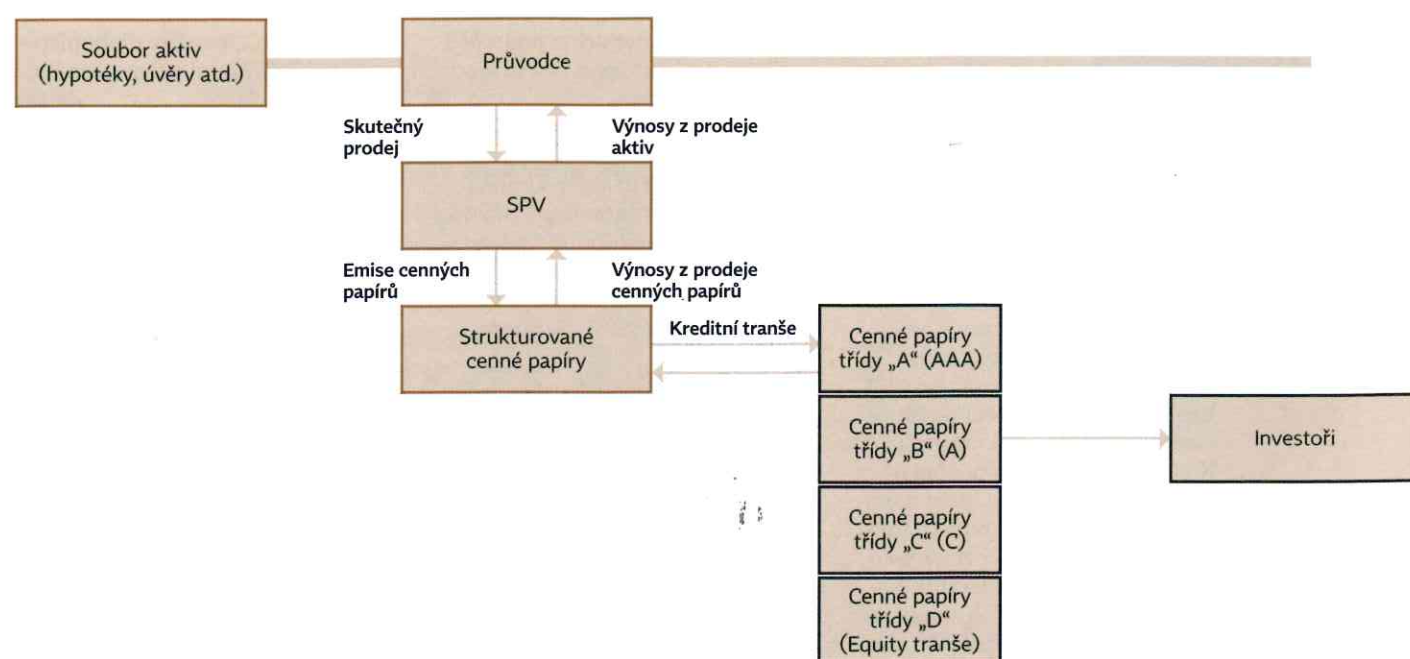
5) Směrnice EU č. 2011/61/EU

6) Hezkým příkladem sekuritizovaných pohledávek z tantiém jsou tzv. Bowie bonds či Pullman bonds (podle jejich tvůrce – investičního bankéře Davida Pullmana). Podkladovým aktivem těchto dluhopisů byla autorská práva k 25 albům hudebníka Davida Bowieho. Objem emise činil 55 milionů USD, dluhopisy byly splatné 10 let a upsala je pojišťovna Prudential Insurance Company of America. Po splatnosti dluhopisů se podkladová aktiva vrátila zpět Davidu Bowiemu (bliže viz např. Fabozzi, F. J., Kothari, V.: *Introduction to Securitisation*. John Wiley & Sons, Inc., New Jersey, 2008, str. 3).

7) Bliže viz Frehen R., Goetzmann W. N., Rouwenhorst K. G.: *Financial Innovation in Late-Eighteenth Century Netherlands: The Case of American Land Securities*. In *Housing and Mortgage Markets in Historical Perspective*, the National Bureau of Economic Research Book (p. 287–304), University of Chicago Press 2014.

8) Bliže srov. např. Koley I.: *Mortgage-backed securities*, Financial Policy Forum, Derivatives Study Center, July 29, 2004.

Sekuritizace skutečným prodejem

► Zúčastněné strany

Mezi základní účastníky sekuritizačních transakcí patří:

- ♦ Původce sekuritizovaných aktiv – věřitel z původní smlouvy (např. banka, úvěrová instituce);
- ♦ Investoři – nakupují a drží sekuritizované pozice;
- ♦ SPV / Sekuritizační jednotka – entita vzniklá za účelem vyčlenění a oddělení aktiv, která budou sekuritizována od zbylých aktiv původce;
- ♦ Obsluhovatel (správce/manažer) – spravuje sekuritizované portfolio aktiv – nejčastěji je jím původce;
- ♦ Sponzor – v případě sekuritizace zajištěné aktivity (např. „ABCP“ sekuritizace) – spravuje sekuritizaci a kryje veškerá rizika likvidity a úvěrová rizika;
- ♦ Cash manager – osoba, která rozděljuje výnosy sekuritizovaného portfolia mezi investory podle jednotlivých tranší, popř. dalším osobám;
- ♦ Collateral providers, aranžéři atd.

RIZIKA SEKURITIZACE

Samozřejmě nelze podceňovat rizika, která jsou se sekuritizací spojena. Tím je především riziko nízké kvality sekuritizovaných aktiv, nedostatečná transparence strukturovaných produktů použitých při sekuritizaci, nedostatek obezřetnosti na straně investorů při nabývání kreditního rizika spojeného se sekuritizovanými aktivy a jejich další přeprodávání. Sekuritizace je pak v takovém případě velmi účinným nástrojem přenosu „náklady toxických aktiv“ v celém finančním sektoru, popř. v celé ekonomice.

Např. v USA vedlo nezodpovědné poskytování hypotečních úvěrů k vytvoření segmentu podřadných („subprime“) hypotečních úvěrů s enormním kreditním rizikem. Pohledávky z těchto subprime hypotečních úvěrů sloužily jako základové aktivum pro strukturované finanční produkty a enormní kreditní riziko bylo přeprodáváno mezi jednotlivými bankami a institucionálními investory. Slovy M. Singera:

„Vytvořil se nový standard půjček: základem pro poskytnutí hypotéky nebyla schopnost splácet půjčky vypůjčovatелеm, ale schopnost poskytovatele hypotéku prodat třetí straně, která ji sekuritizovala a prodala dál.“⁹ Celý tento systém pak vyústil v poslední globální recesi.

ZÁKLADNÍ TYPY SEKURITIZACE

Mezi základní typy sekuritizace bývá řazena sekuritizace skutečným prodejem (true sale) a syntetická sekuritizace.

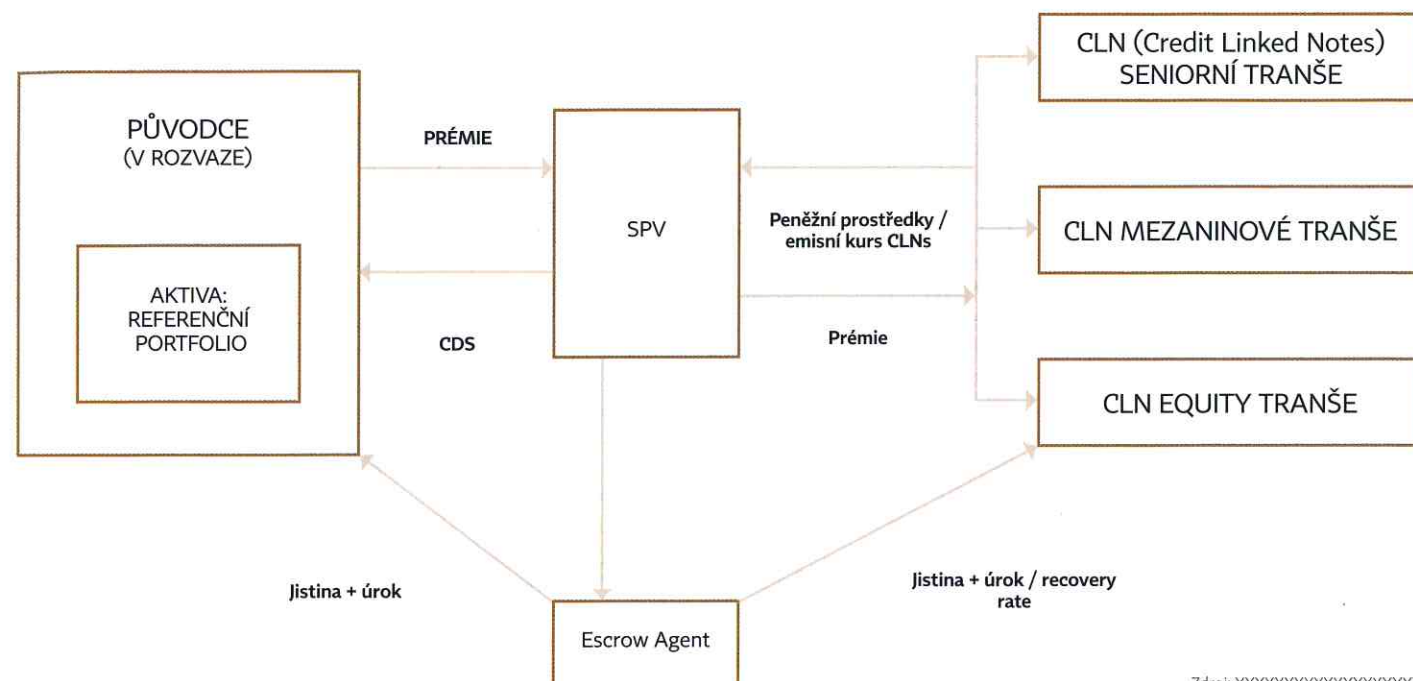
Sekuritizace skutečným prodejem

Jedná se o tradiční formu sekuritizace, kdy dochází ke skutečnému převodu pohledávek nebo jiných aktiv a souvisejících finančních toků na účelově zřízenou sekuritizační jednotku (SPV), které za převod aktiv zaplatí kupní cenu. Kupní cenu SPV financuje prostřednictvím emise cenných papírů, které nabízí investorům. Skutečného prodeje se obvykle dosahuje prostřednictvím

V USA vedlo nezodpovědné poskytování hypotečních úvěrů k vytvoření segmentu podřadných („subprime“) hypotečních úvěrů s enormním kreditním rizikem, které bylo dále prostřednictvím sekuritizace přeprodáváno.

Syntetická sekuritizace

Zdroj: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

účinného převodu právního titulu k pohledávkám.

V případě tradiční sekuritizace se SPV stává věřitelem (majitelem) těchto aktiv a příjemcem peněžních toků z nich generovaných. Tato aktiva jsou zanesena do rozvahy SPV. Prvek skutečného prodeje je důležitý zejména pro případ potenciální insolvence původce nebo prodávajícího, kdy je nezbytné, aby pohledávky a peněžní toky z nich zůstaly v majetku SPV a nestaly se součástí majetkové podstaty původce (viz Obrázek I.).

Syntetická sekuritizace

Při syntetické sekuritizaci dochází naopak pouze k transferu úvěrového rizika, aniž by byla převedena příslušná aktiva z rozvahy původce prostřednictvím úvěrových derivátů nebo ručení. Kreditní deriváty mohou zahrnovat derivátové kontrakty (např. credit default swapy) nebo strukturované cenné papíry (např. credit linked notes). Výnos investora pak závisí na výkonnosti sekuritizo-

vaného portfolia aktiv, jejich majitelem je však nadále původce. Syntetická sekuritizace obecně umožňuje větší flexibilitu při strukturování transakce než tradiční (true sale) sekuritizace (viz Obrázek II.).

NOVÉ NAŘÍZENÍ EU K SEKURITIZACI

V Nařízení je sekuritizace definována jako transakce nebo systém, jímž je úvěrové riziko související s jednou expozicí či seskupením expozic rozloženo do tranší, přičemž:

- ♦ finanční toky v rámci této transakce nebo systému závisí na výkonnosti expozice či seskupení expozic;
- ♦ podřízenost tranší určuje rozložení ztrát v průběhu transakce nebo systému;
- ♦ při transakci nebo systému nedochází ke vzniku specializovaných úvěrových expozic ve smyslu č. 147 odst. 8 CRR.

Sekuritizace je tedy Nařízením definována v podstatě stejně, jako je nyní definována v čl. 4 odst. 61

nařízení CRR. Definičním znakem sekuritizace podle Nařízení je rozložení kreditního rizika spojeného se sekuritizovanými aktivy do jednotlivých tranší podle seniority, tj. přednosti uspokojení z výnosů sekuritizovaných aktiv.

Transakce, kde sice dochází k transformaci souboru aktiv v cenné papíry, ty však nejsou rozdělené do jednotlivých tranší, nejsou sekuritizací ve smyslu Nařízení.

Obecné požadavky

Nařízení ukládá jednotlivým stranám zúčastněným na sekuritizaci četné povinnosti. Jedná se zejména o následující oblasti:

Transakce s neprofesionálními investory

Sekuritizační transakce jsou obvykle spíše mezi profesionály, samo Nařízení (odst. 15 recitálu Nařízení) uvádí, že sekuritizované nástroje obvykle nejsou vhodné pro neprofesionální zákazníky ve smyslu směrnice MiFID II.¹⁰ Přesto Nařízení ►

Mezi základní typy sekuritizace bývá řazena sekuritizace skutečným prodejem (true sale) a syntetická sekuritizace.

9) Singer M.: Finanční krize: Příčiny a možné dopady na českou ekonomiku, Appia, 29. října 2008 (veřejně dostupné na webu ČNB).

10) Směrnice EU č. 2014/65/EU

► chrání neprofesionální zákazníky investující do sekuritizovaných nástrojů, u kterých se předpokládá, že nemají dostatek zkušeností, znalostí a odborných schopností k tomu, aby byli schopni řádně vyhodnotit podstoupená rizika. Neprofesionálním zákazníkem je zjednodušeně zákazník, který není některou z vybraných institucí – bankou, investiční společností, pojišťovnou, subjektem kolektivního investování, jinou regulovanou finanční institucí a podobně, případně nedosahuje požadované velikosti bilanční sumy, čistého obrátu a vlastního kapitálu, jak je blíže specifikováno v příloze č. II směrnice MiFID II.

Nařízení zejména zakazuje prodávajícímu prodat neprofesionálnímu zákazníkovi sekuritizovanou pozici, aniž by předtím provedl tzv. test vhodnosti ve smyslu čl. 25 odst. 2 směrnice MiFID II a na základě toho dospěl k závěru, že investice je pro neprofesionálního zákazníka, vhodná a o výsledku posouzení zákazníka informoval.

Sekuritizované pozice by neměly u neprofesionálního zákazníka s portfoliem finančních nástrojů v hodnotě do 500 000 eur představovat více než 10 % hodnoty portfolia s tím, že minimální investovaná částka do sekuritizovaných pozic musí činit 10 000 eur.

Požadavky na SPV

Nařízení požaduje, aby SPV použité pro sekuritizaci nebylo usazeno

Nařízení požaduje, aby SPV použité pro sekuritizaci nebylo usazeno ve vysoce rizikových a nespolutracujících jurisdikcích nebo ve třetích zemích, které s žádným členem státem nepodepsaly dohodu o výměně informací v daňových záležitostech.

ve vysoce rizikových a nespolutracujících jurisdikcích uvedených na seznamu vypracovaném Finančním akčním výborem (FATF) nebo ve třetích zemích, která s žádným členským státem nepodepsala dohodu ohledně výměny informací v daňových záležitostech.

Požadavky na náležitou péči pro institucionální investory (čl. 5)

Nařízení dále ukládá mnoho povinností institucionálním investořům (úvěrové instituce, pojišťovny, zajišťovny, penzijní fondy, správci UCITS fondů, správci AIF fondů atd.), kteří mají mít schopnosti řádně analyzovat transakci a vyhodnotit rizika. Než se institucionální investor stane držitelem sekuritizované pozice, musí ověřit, že:

- ♦ původce nebo původní věřitel, který není úvěrovou institucí ani investičním podnikem, poskytuje veškeré úvěry týkající se podkladových expozic na základě řádných postupů a kritérií pro schvalování, změnu, obnovení a financování těchto úvěrů zejména s ohledem na posouzení úvěruschopnosti;
- ♦ původce, sponzor nebo původní věřitel si ponechává průběžně požadovaný podstatný čistý ekonomický podíl;
- ♦ došlo ke zpřístupnění požadovaných informací o transakci.

Institucionální investor by měl dále provést prověrku s náležitou

péčí („due diligence“), prostřednictvím které prověří rizikové charakteristiky sekuritizované pozice a podkladových aktiv a její strukturální rysy, případně, jednali se o STS sekuritizaci, i splnění příslušných podmínek nařízení. Tímto však povinnosti institucionálních investorů v žádném případě nekončí. Institucionální investoři musí, mimo jiné, dále průběžně sledovat výkonnost sekuritizované pozice, k čemuž je třeba zavést vhodné postupy, pravidelně provádět zátěžové testy peněžních toků a hodnot zajištění (případně předpokladů ztráty nebo u ABCP programu solventnost a likviditu sponzora), podávat interní zprávy řídicímu orgánu, mít strategie postupu pro řízení rizik pro dané sekuritizované pozice a dostatečně těmto pozicím rozumět. Due diligence by měla být především v zájmu koncových investorů a posilovat důvěru mezi jednotlivými subjekty a trhy celkově. ♦

V pokračování tohoto příspěvku se zaměříme na bližší popis zbývajících povinností (ponechání si rizika, transparentnost, zákaz resekuritizací, registr sekuritizací) a režimu jednoduchých, transparentních a standardizovaných (STS) sekuritizací, které nově Nařízení definuje, a ABCP sekuritizací. Dále se také budeme věnovat českým právním aspektům sekuritizací.

například v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, Michal Dubovan z ministerstva kultury, kde se věnoval autorskému právu, regulaci on-line obsahu a kolektivní správě, Petra Krupičková z advokátní kanceláře Pokorný, Wagner & partneři, kde měla na starosti hospodářskou soutěž, správní právo a smluvní agendu, anebo Martina Sochovská, jež přichází ze společnosti Fincentrum Reality, jedné z největších realitních kanceláří v ČR.

Do agendy právního týmu spadá i oblast public affairs. V týmu proto dále působí Lenka Ernestová, Libor Manda, Věra Průchová a Lenka Juránková. ♦

znam je technologickou společností a současně rostoucím mediálním domem. Věřím, že jsme pro obě tváře Seznamu našli ty správné lidi. Pro strategické záležitosti společnosti, akvizice nebo časově či finančně náročné transakce budeme i nadále využívat služeb externích advokátních kanceláří,“ upřesňuje fungování oddělení jeho šéf Michal Nohel, který dříve působil v advokacii a do Seznamu přišel v roce 2017 z Českého rozhlasu.

Do týmu Seznamu přišli také Jan Drdla, který sbíral zkušenosti

KRÁTCE Seznam staví vlastní právní oddělení

Společnost Seznam.cz ukončuje dlouhodobou spolupráci s advokátní kanceláří Staňková a partneři a staví interní právní tým pod vedením Michala Nohela. První právníci do společnosti nastoupili průběžně od začátku letošního roku. Tým je kompletní od května, na konci června pak pro Seznam.cz přestane pracovat externí advokátní kancelář.

„Interní právní oddělení má dohromady pět právníků, dva specialisty na styk se státní správou, jednoho pověřence pro ochranu osobních údajů a jednoho koordinátora. Se-

Top chart

♦ Obchodní válka mezi Evropou a USA začala symbolickou ocelí a hliníkem. Bílý dům uvalil dovozní cla na tyto výrobky z Evropy a dalších zemí. Evropa v odvětví zřejmě uvalí cla na motocykly Harley-Davidson z Wisconsinu nebo bourbon z Kentucky. Evropská opatření jsou přitom podle agentury Bloomberg zjevně vymyšlena tak, aby zasáhla místa, která jsou politicky citlivá pro republikánskou stranu. Opravdu do tuhého ale půjde, jestli celní válka eskaluje a dojde na auta.

♦ Splátková společnost Home Credit se v prvním čtvrtletí propadla do ztráty 31 milionů eur ze zisku 80 milionů eur ve stejném období loni. Příčinou jsou ztráty v Číně ve výši 88 milionů eur. Česká společnost tam čelí zvýšeným nákladům na tvorbu rezerv proti nespláceným úvěrům, které požaduje vláda v Pekingu.

♦ V neděli 3. června oslavil Patrik Tkáč, spolujakatel slovensko-české finanční společnosti J&T, pětáctý-řicáté narozeniny. Nemohl si přát

lepší dárek, než je dohoda s čínským investorem z CEFC, že vrátí J&T 12 miliard korun, které si půjčili.

♦ George Soros investoval do výrobce elektrovozů Tesla. Investiční společnost americko-maďarského finančníka Soros Fund Management v březnu koupila konvertibilní obligace výrobce elektrovozů v hodnotě 35 milionů dolarů. Tyto cenné papíry, které má držitel právo směniti na akcie Tesly, jsou splatné příští rok v březnu. Podle agentury Bloomberg není jasné, zda si Sorosův fond vsadil na budoucnost Tesly, nebo se jen pojistil proti jiným transakcím. ♦

Australský stín A. Dennyho v AAA Auto

Bývalý majitel největší sítě autobazarů v Česku Anthony Denny se ve své rodné Austrálii stal developérem. V oblasti Central Coast zhruba sto kilometrů severně od Sydney už postavil a prodal bytový komplex s třemi sty jednotkami a chystá další projekt s pěti sty byty.

V roce 2014 získal Denny více než šest miliard korun za 95 procent akcií sítě autobazarů AAA Auto, kterou v Česku budoval od 90. let.

Denny pro své developerské projekty využívá tři zdroje financování, napsal AFR. Kromě peněz, které již získal za většinový podíl v AAA Auto, chce australský podnikatel použít výnos z prodeje své vily v pražské Tróji.

Z pohledu českých investorů a ve světle zvažovaného návratu akcií společnosti AAA Auto na burzu pod jejím současným jménem Aures Holdings, je ale nejzajíma-

vější třetí způsob, odkud „Denny developer“ čerpá kapitál. Australský deník tento zdroj popsal jako „pokračující prodej zbývajících akcií“ v hodnotě více než 100 milionů australských dolarů (zhruba 1,7 miliardy korun), které Denny stále drží v síti autobazarů, jež v Česku vybudoval.

Tato informace totiž naznačuje, že mohou být pravdivé dohady o tom, že Denny, který je členem dozorčí rady Auresu, se z bývalých „Áček“ nikdy zcela nestáhl a zůstal jejich spolujakatelem. ♦

Transakce

♦ Weinhold Legal radila podnikateli Zdeňku Rinthovi při prodeji akcií společnosti Kara Trutnov, nejvýznamnějšího českého výrobce kožené a kožesinové módy. Tu kupovala skupina C2H investora Michala Mičky. Tým kanceláře vedl partner Ondřej Havránek ve spolupráci s advokáty Daliborem Šimečkem a Vladimírem Petrčkem. Kancelář se také podílela na vypracování české části studie, která byla základem pro nedávno zveřejněný

návrh Evropské komise na pozměňující směrnici, která má usnadnit fúze, rozdělování a přemísťování sídla společností v rámci EU. V neposlední řadě právníci z Weinhold Legal radili společnosti Cryptelo při přípravě a realizaci vydání vlastní kryptoměny CRL v rámci tzv. ICO – initial coing offering. Tým Weinhold Legal vedl partner Martin Lukáš, ve spolupráci s advokátem Vladimírem Petrčkem a advokátním konci-pientem Matějem Večeřou.

♦ Právníci ze Schönherr radili společnosti EVO Payments International při vytvoření dlouhodobé aliance s bankou Moneta. Ta se týká akceptace platebních karet klientů banky u obchodníků. Tým Schönherr vedl partner kanceláře Vladimír Čížek a jeho členy byli bruselský partner Volker Weiss, advokátka Jitka Kadlčíková, Natálie Rosová, Denisa Assefová, Claudia Bock a koncipient Rudolf Bicek. Čížek vedl tým Schönherr již před dvěma lety při vytváření aliance EVO Payments International s Raiffeisenbank v České republice. ♦

Strana vznikla ve spolupráci s hlavním analytikem Hospodářských novin Leošem Rouskem.

